

andre Anstalter. Det forekommer mig at være den eneste billige og retfærdige Ordning. Jeg tillader mig at henstille dette til den høitærede Justitsminister og til dem, som forøvrigt her maatte faae dette Lovforslag under nærmere Drøftelse. Jeg vil endnu gjøre en Bemærkning til den høitærede Justitsminister om Forholdet mellem §§ 1 og 3. Der er i § 1 andet Stykke Tale om Eftergivelse af det, som skyldes og skulde tilbagebetales i Løbet af en Del Aar for Indretningen af Sindsfygeanstalten i Viborg. Dette er fuldstændig i sin Orden. Der staar ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Meningen er, at dette skal tages med ind, naar der er Tale om Fordeling her — dette finder jeg ogsaa ganske naturligt, thi det er jo virkelig akkurat det Samme som en Udgift, der senere skal afholdes; men hvad der staar mig uklart, det er, hvorledes man kan faae det ind under Ordene i § 3; jeg tvivler ikke om, at det er Meningen, thi det ser jeg af Bemærkningerne til Lovforslaget, og det er ogsaa efter min Overbevisning fuldstændig rigtigt, men det forekommer mig at være uklart efter Ordene i § 3, at det ogsaa virkelig kan komme med derunder, og om det skulde ligge i, at der staar i den allerførste Linie af § 3: „De i § 1 nævnte Udgifter“. Men hvor det ikke staar nævnt, er i Slutningen, hvor det ogsaa burde have været nævnt. Det er for Resten blot en Henstilling; det kan være, jeg har taget Feil, og at det ligger i Ordene; at det er Meningen, veed jeg.

Monrad: Dette Lovforslag bestaar egentlig af to Lovforslag; jeg ønsker ogsaa, at det havde været delt saaledes. Dette er ogsaa tilfjendegivet i selve Lovforslaget, idet vi over første Afdeling se: „I“ og over sidste Afdeling se sat „II“. Jeg maa anse det for meget ønskeligt, at Lovforslaget i Virkeligheden fremmes og fremmes hurtigst muligt, saa at det kan blive til Lov endnu iaar; thi det er ikke nogen enkelt Samfundsklasse; men det er alle Samfundsklasser, som lide under de nuværende Forhold. Det er en stor Mlempe og Lidelse for en Familie at have en Sindsfyg i sin Midte. Dette forstyrrer Hjemmets Glæde for alle Familiens Medlemmer, og dernæst maa man vel lægge Mærke til, at det er en Kjendsgjerning, at jo hurtigere en Sindsfyg tages under Behandling paa en dertil indrettet Anstalt, desto større Udbytte er der til hans Helbredelse, og jo længere Tid man lader hengaa, inden en Syg kommer under Behandling, desto mindre Udbytte er der til Helbredelse. Naar nu vore Anstalter ere saa overfyldte, at det gaar med Opta-

gelse deri som med Optagelse i Klostrene, at der er lange Ekspetanceller, og at de Indskrevne maa vente aarevis, inden de blive optagne, er det sandelig en sørgelig Tilstand. Jeg kan ikke tiltræde de Indvendinger, som ere gjorte af den sidste ærede Taler med Hensyn til den Erstatning, som skulde ydes Kjøbenhavn, idet den selv bærer Udgifterne til sine Sindsfyge. Det forekommer mig at være rimeligt, at man tager det, saaledes som det er foreslaaet, efter Folketallet og ikke beregner det efter, hvor mange Sindsfyge der maatte være flere paa det ene Sted end paa det andet Sted. Jeg finder det ikke rigtigt, at en Kommune, fordi den er saaledes stillet, at den har flere Sindsfyge, derfor skulde have et større Tilskud. Jeg vil finde det mere tilraadeligt at blive ved Lovforslagets Bestemmelser. Som sagt, jeg vil anse det for ønskeligt, at dette Lovforslag maatte kunne tilendebringes. Det staar i den Grad udenfor alle politiske Kvæstioner, at vi Allesammen maatte kunne erklære os enige, saa at der ikke er nogen Anledning til at modsætte sig dette.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg kan slutte mig til den sidste ærede Taler og i Henhold til hans Ord lægge det høie Thing paa Hjerte at fremme denne Sag, der sikkert er af stor Vigtighed af humane Grunde for en stor Del af Befolkningen, og som, saa vidt jeg skjønner, jo ogsaa i Følge sin Natur er en Sag, der ikke — synes jeg — kan afvindes nogen politisk Side. Men jeg vil blot i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Gad) yttrede, udtale, at hvad angaar det sidste Spørgsmaal, han nævnte, forekommer det mig, at Ordene i § 3 ere tydelige nok; men i hvert Fald, skulde man ved Sagens nærmere Drøftelse ikke finde dette, vilde man jo let kunne blive enig om en Ændring, der altsaa blot skulde være en Redaktionsændring, hvorved Meningen gjøres endnu mere tydelig. Hvad det andet Punkt angaar, nemlig Maaden, hvorpaa Forholdet til Kjøbenhavn skulde afgjøres, kan jeg i dette Dieblik ikke sige Andet end, at det for mig staar saaledes, at det ikke godt bliver muligt at gaa en anden Vej end den, Lovforslaget opstiller; men hvad angaar hele den Basis, som den ærede Taler bragte i Forslag, kan jeg naturligvis ikke her paa Stedet udtale mig nærmere derom; thi jeg har i dette Dieblik ikke nogen egentlig Oversigt over, hvorledes det Hele vil stille sig, naar man skulde gaa over til at gjøre den Betragtning til Basis for Afviklingen af Forholdet til Kjøbenhavn, som den ærede Folketingsmand fremstattede, og overfor saadanne Tanker maa